

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ
 ΚΑΙ
 ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΥΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΩ
 ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ
 ΕΛΛΗΝΟΒΛΑΧΩΝ
 ΚΑΙ
 ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ.

ὑπὸ

Θ. Α. ΠΑΣΧΙΑΔΟΥ.

Διδάκτορος καὶ δημοσιογράφου,
 παρέδρου καὶ ἀντιπροσώπου
 διαφόρων Συλλόγων,

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ».

{(Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 47)}.

—
 1879.

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ
 ΚΑΙ
 ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΥΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΩ
 ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ
 ΕΛΛΗΝΟΒΛΑΧΩΝ
 ΚΑΙ
 ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ.

Ἰ π ὀ

Θ. Α. ΠΑΣΧΙΔΟΥ.

Διδάκτορος καὶ δημοσιογράφου,
 παρέδρου καὶ ἀντιπροσώπου
 διαφόρων Συλλόγων.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ».

(Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 47).

—
 1879.

ΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΔΙΟΝ. ΝΟΤΗ ΚΑΡΑΒΙΑ

Άσκληπιοῦ 35, 106 80 Ἀθήνα, τηλ. 36.20.465 - 36.22.431

ISBN 960-258-046-1

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ

ΚΑΙ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΥΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΩ

ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΟΒΛΑΧΩΝ

ΚΑΙ

ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ.

Υ π ό

Θ. Α. ΠΑΣΧΙΔΟΥ.

Διδάκτορος καὶ δημοσιογράφου,

παρέδρου καὶ ἀντιπροσώπου

διαφόρων Συλλόγων,

* ΣΥΛΛΟΓΗ *
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΠΡΙΩΝΗ
ΔΩΡΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ
ΚΑΣΤΑΝΙΑΝΗΣ ΠΩΓΩΝΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ».

(Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 47).

—
1879.

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΝΗΜΗΣ

ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΥΓΟΣ ΑΕΤΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΟΣΜΑ

ΤΟΥ

ΑΝΑΓΕΝΝΗΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ

ΠΡΟΜΑΧΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΡΟ ΑΙΩΝΟΣ

ΤΗΣ ΤΩΝ ΠΕΛΑΣΓΩΝ

ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ

φόρον εὐγνωμοσύνης ἀνατίθηναι

Ὁ Ἕλληγ συντάκτης.

«Πᾶς λαὸς μαχόμενος ὑπὲρ Βωμῶν καὶ Ἑστιῶν θᾶσσον ἢ βράδιον
θριαμβεύει κατὰ τῆς ἀδίκου ξένου κατακτητοῦ δυναστείας».

(L' Orient rendu à Lui-même
G. A. Manu).

«Ἐπὶ τῶν ὄροπεδίων τῆς Ἀλβανίας ἀπαντῶνται πλεῖστοι νομά-
δες καὶ ποιμένες λαοί, παρ' οἷς ἀνευρίσκονται Ὀμηρικὰ ἔθνη καὶ ἦθη
καὶ ἔθιμα. Ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ, ὅπως ἔγραφε καὶ εἰς Γαλάτης, πολλαὶ
σκηναὶ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας ἀλλὰ καὶ τῆς Αἰνειάδος δι-
αδραματίζονται πολλὰ ὀλίγον αὐταῖς παραλάσσουσαι».

(«Δεκέβαλος» τοῦ 1874

Ἄρ. 2 καὶ 7).

«Ὁ πολιτισμὸς παρὰ τοῖς Γκῆγκαις καὶ Μυρδίταις μόλις διεισδύει
ἐλλείψει μέσων συγκοινωνίας, ἅτινά εἰσι τὰ μόνα αἷτια τῆς ἀγριό-
τητος τῶν νοημόνων τούτων τῆς Ἀρειμανίου Ἀλβανίας λαῶν.»

(Illustration de Paris).

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΠΡΟΣΦΩΝΗΤΙΚΗ.

Πελασγοί!

Οί πρώτοι τῆς Ἑλλάδος κάτοικοί εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ Ἰάφεθ ἢ Ἰαπετοῦ καταγόμενοι, οἱ λεγόμενοι ἄλλως Πελασγοί, ἢ φυλὴ Ἰαπετονίς, κατὰ Πίνδαρον καὶ Ἡσίοδον καὶ αὐτὸν τὸν ἀθάνατον Ὅμηρον.

Οὗτοι κατῆλθον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων τῆς Ἀσίας μερῶν, κυρίως ὁμῶς ἐκ τοῦ Καυκάσου, ἐνθα ὑπάρχει χώρα τις εὐρεῖα καλουμένη καὶ ἤδη πρώτη Ἀλβανία καὶ δίοδος τις Ἀλβανικαὶ Πύλαι, ὡς ἐκ τῶν Ἄλβεων ἢ Ἄλπεων, λευκῶν ὄρεων, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐθνικὸν εἶτα ἐπώνυμον Ἀλβανοί. Ἄλβ καὶ Ἄλπ, κατ' ἰδίωμα Γοθτικὸν, Κελτικὸν καὶ Δακικὸν, ἀλλὰ καὶ καθ' Ἑλληνικὸν, σημαίνει λευκὸν ὄρος ὡς ἐκ τῆς χιόνος.

Οἱ Πελασγοὶ ἢ Πελαγόνες πέλας γῆς βιοῦντες ὤκησαν τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄνω καὶ κάτω Μοισίαν καὶ ἅπασαν τὴν Ἰλλυρικὴν καὶ Ἡπειρο-Θεσσαλικὴν χώραν, εἶτα δὲ καὶ ἐν Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ καὶ εἰς πλείστας νήσους τοῦ Ἀδρια, τοῦ Ἰονίου καὶ τοῦ Αἰγαίου ἀπεκατέστησαν.

Τὸ περίφημον ἐν Δωδώνῃ χρηστήριον ἦν ἴδρυμα τῶν Πελασγῶν. Περὶ δὲ τὴν Δωδωνίαν εἶτα δὲ καὶ περὶ τὴν Φθίαν φυλαὶ Πελασγικαὶ κατεσκήνουν, οἱ Σελλοὶ καὶ Ἑλλοὶ, ἐξ ὧν οἱ Θεσσαλοὶ καὶ οἱ Ἑλληνες, ἐνθα καὶ ἡ Ἑλλα καὶ ἡ Ἑλλάς, καὶ ὁ Ἑλληνας καὶ ὁ Δῶρος καὶ αὐτὸς ὁ Γραικός, ἐξ οὗ καὶ ἡ μεγάλη Γραικία, δηλονότι ἡ Ἰταλία, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἰλ-

λυρία καὶ ἡ Τυρρηνία, ὧν τὰς ἀρχικὰς σημασίας ἐν τῇ Αἰολικῇ γλώσσῃ τῶν Ἀλβανῶν ἀπαντῶμεν.

«Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἡ πελασγικὴ φυλὴ, ἡ ἄλλοτέποτε συνοικίσασα καὶ ἐκπολιτίσασα τὴν Ἀνατολήν, καταμελίζεται, καὶ ἕκαστος αὐτῆς κλάδος χαίρει κατ'ἰδίαν, φρονῶν ὅτι κτᾶται ἰδίαν ἐθνικὴν ὑπαρξιν, ἐνῶ πράγματι ὁ καταμελισμὸς οὗτος συντελεῖ πρὸς ἐξασθένησιν ἐκάστου αὐτῶν καὶ πρὸς ἐπικράτησιν ἄλλων φύλων. Ἄλλοτε τὸ ὄργανον τοῦ καταμελισμοῦ τούτου ὑπῆρξεν ἡ θρησκεία· οἱ μάχιμοι Μυρδίται, οἱ ἀτρόμητοι Τόσκοι ἐλησμόνησαν ὅτι εἶναι τέκνα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς μετὰ τῶν λοιπῶν Πελασγῶν, ἅμα μεταβαλόντες θρησκευμα. Οἱ Βρυῶναι ἐλησμόνησαν ὅτι ῥίζα τοῦ γένους αὐτῶν ὑπῆρξεν αὐτοκρατορικὸς οἶκος τοῦ Βυζαντίου, καὶ οἱ Βέηδες τῶν Τυρράνων, ὅτι ῥέει εἰς τὰς φλέβας αὐτῶν αἷμα τοῦ Καστριώτου. . . . Ἡ διαίρεσις ἡμῶν (Ἀ λ β α ν ῶ ν καὶ Ἑ λ λ ῆ ν ω ν) διευκολύνει τὸ κράτος ἄ λ λ ω ν, καὶ μίαν ἡμέραν ἐξυπνήσαντες θὰ ἴδωμεν αἴφνης ὅτι ἀπωλέσθημεν, νομίσαντες ὅτι ἀναγενώμεθα».

(Ἴδε καὶ «Νεολόγον» ἀριθ. 617. 1870).

Τοῦ Πελασγικοῦ λοιπὸν ἔθνους τῶν Ἀλβανῶν, οὗ ἡ τύχη ἤδη διακυβεύεται, ἐπεχείρησα πετῶντι καλάμῳ σκιαγραφῆσαι τὸν χαρακτῆρα, τὴν πίστιν καὶ τὴν διάλεκτον, ὅπως κατ'ἰδῆ ὁ Ἀλβανὸς, Χριστιανὸς ἢ Μωαμεθανὸς, ὅτι εἶν' Ἕλληνα τὴν καταγωγὴν γνήσιος, οὐχὶ δὲ Σλάβος ἢ Ἰταλὸς ἢ Γότθος καὶ οὕτω πως συνειδῆ ποῦ κεῖται τὸ ἀληθὲς συμφέρον αὐτῶ καὶ ποῖον τὸ μέλλον αὐτοῦ, ἀφοῦ ὠρίμως καὶ ἐμβριθῶς σκεφθῶσιν οἱ ἀρχηγοὶ αὐτοῦ μπεῦδες ἢ ἄρχοντες.

Ποιῶ λοιπὸν ἐκκλησίαν εἰς τοὺς Ἠπειρώτας Ἀλβανούς, ἵνα μελετήσωσιν ἐπισταμένως τὸ ζήτημα τοῦτο, μηδὲν δίδόντες ἀκρόασιν εἰς ξενικὰς ῥαδιουργίας, αἵτινες σκοποῦσιν ἵνα ἡμᾶς ἀποχωρίσωσιν, ἀφοῦ ἴδωσιν ὅτι ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ ἱστορικοὶ καὶ φιλόλογοι τῆς Εὐρώπης ὑπὲρ τῆς συμπνοίας καὶ ὁμοσπονδίας Ἀλβανῶν καὶ Ἑλλήνων ἀποφαίνονται.

Ναί! δεῦτε καὶ δῶμεν χεῖρα ἀδελφικὴν ἡμεῖς οἱ δύο συγγενεῖς λαοί, γ ο ν ε ὗ ς καὶ υ ἱ ε ὗ ς, πρὸς σύνδεσμον καὶ συνασπισμὸν κοινὸν καθ'οἴωνδ' ἕποτε ἐχθρῶν. Οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ λέοντος Ἀλῆ

πασσᾶ, καὶ ἐν τῇ ἐπαναστάσει αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπαναστάσιν κατὰ τοῦ δεσποτισμοῦ τοῦ δυναστικοῦ, οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἀγνοεῖ τὸν ἀδελφισμόν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Ἀλβανούς. Ἄν δ' ἐπολεμήσαμεν ἐμφύλιον πολλάκις πόλεμον ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν τῇ Ἠπειρῳ καὶ ἐν τῇ Στερεᾷ Ἑλλάδι, τ' ἀποτελέσματα βλέπονται σήμερον ὅποιά εἰσιν, ἀφοῦ ὅλη ἡ χώρα ἢ ἄλλοτε εὐάνδρος ἔμεινε λείψανδρος. Ἐνῶ δὲ σεῖς οἱ ὀπλοφοροῦντες Ἀλβανοὶ τοῦρκοὶ ἠριθμεῖτε περίπου τοῦ 1,000,000 εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος, τώρα οὐδὲ τὸ ἡμισυ ἐμείνατε· ἐπειδὴ τὸ ἄνθος καὶ ἐπίλεκτον τῶν Ἀλβανῶν στρατιωτῶν καὶ εὐπατριδῶν ἀφοῦ ὑπηρέτησε πιστῶς τοὺς κατακτητὰς, εὔρε τὸν τάφον πανταχοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν εὐημερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν, ὅπως καὶ τ' ἀλλὰ περίοικα ἔθνη, Βούλγαροι, Σέρβοι, Δᾶκες. Ὁ Ἕλληνας πρῶτος ἔτεινε καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀλῆ καὶ ἐπὶ Κωλέττου καὶ ἐπὶ Γκιολέκκα, καὶ ἤδη τείνει τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ἀλβανόν. Ὁ γνήσιος Ἕλληνας θέλει σεβασθῆ τὰ ἥθη, τὰ ἔθιμα, τὴν διάλεκτον τοῦ Ἀλβανοῦ, Μωαμεθανοῦ ἢ Χριστιανοῦ, ὡς σέβεται καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ Ἰσραηλίτου ἢ τοῦ Τούρκου ἐν τῇ Ἑλλάδι. Τὰ δὲ πολιτικὰ καὶ ἀστυκὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου ὡς πολίτου ὁ Πολιτικὸς Κώδῆξ τῆς Ἑλλάδος ἐνέγραψε πρὸ πολλοῦ χρυσοῖς ἀνεξιτήλοις γράμμασιν ἀνεξαιρέτως καὶ ἀδιακρίτως πάσης φυλῆς καὶ θρησκευματος.

Ἡ ἡμέρα τῆς συμφιλίωσεως ἀνατέλλει. Αἱ δύο ἐπιτροπαὶ τῶν ὁμόρων κρατῶν συνέρχονται. Ἕλληνες καὶ Ἀλβανοὶ ἄς ὁμονοήσωμεν, ἄς ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους. Ἡ Βερολίνοιος συνθήκη ἤνωσεν ἤδη μέρος τῆς Πελασγικῆς ἡμῶν φυλῆς διὰ τοῦ ΠΓ'. Πρωτοκόλλου καὶ τοῦ 24 ἄρθρου Ἀγαθὸς οἰωνός αἰσίοι ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος τῶν Πελασγῶν, Ἀλβανῶν καὶ Ἑλλήνων ἐλπίδες! Ἄς συστήσωμεν ὅθεν ἐπὶ τῶν ἀκραδάντων τῆς Ἰσότητος, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἀδελφότητος ἀρχῶν τὴν ἐνότητα τῆς προπατορικῆς ἡμῶν Πίστewος, τὴν ὄντοτητα τῆς Ἐθνότητος ἡμῶν, καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος. Ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος, οἱ Ἕλληνες πάντες, ἐσμέν ὑπερβέβαιοι, ἐπιποθοῦσι διακαῶς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν κατοίκων τῆς Γῆς τοῦ Πύρρου, τοῦ Καστριώτου, τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Γεώργιος ἔ-

σται ὡς ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, ἐὰν ἐπιθυμῇ ἵνα καλῆται δικαίως Βασιλεὺς πάντων τῶν Ἑλλήνων.

«Ποτέ οἱ Ἀλβανοὶ νὰ μὴ πολεμήσητε κατὰ τῆς Ἑλλάδος· ἂν θελήσῃ ὁ Σουλτάνος, ἄς πολεμήσῃ· ἂν ἔλθῃ στρατὸς ἑλληνικὸς εἰς τὰ μέρη μας, σεῖς νὰ προσκυνήσητε καὶ νὰ μείνητε μετὰ τοὺς Ἑλληνας. Ἄν σᾶς δώσῃ ὁ Σουλτάνος ὄπλα καὶ πολεμεφόδια διὰ νὰ πολεμήσητε κατὰ τῶν Ἑλλήνων, νὰ μὴ τὸ δεχθῆτε, διότι θὰ θὰ πάθητε ὅ,τι ἔπαθαν οἱ Βόσνιοι μετὰ τὴν Αὐστρίαν· θὰ σκοτωθῆτε, θὰ σκλαβωθοῦν τὰ γυναικόπαιδά σας, καὶ θὰ δημευθῆ ἡ περιουσία σας. Οἱ Ἑλληνας ἔχουσι καλοὺς νόμους καὶ νὰ μείνητε μετὰ αὐτοὺς. Ἐλπίζω δὲ νὰ ζήσητε.

Ἄν ὅμως θέλητε νὰ μεταβῆτε εἰς Τούρκικον βασιλεῖον, πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντά σας ὅλα καὶ ἀπέλθετε εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Τὴν εὐχὴν μου νὰ ἔχητε ὅλοι νὰ μὴ πολεμήσητε κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

(Ἀπόσπασμα Διαθήκης τοῦ Ἀβδούλμπεη Σελίμη ἐκ Δελφίνου.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος»).

Ἀλβανοί! Πολὺ πλειοτέραν ἐμπιστοσύνην εὐρήσετε ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἢ ἐν τοῖς ἄλλοεθνέσιν. Ἐὰν θέλητε, δότε εὐμενῆ ἀκρόασιν εἰς τὴν πρόσκλησιν ὁμοπατρίου, ὅστις ἀείποτε ὑπὲρ τῆς φυλῆς ὑμῶν καὶ ἡμῶν πολυγλώττως ἐν Βουκουρεστίῳ, ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Ἀθήναις ἔγραψεν ἄνευ ἰδιοτελείας, ἄνευ ἀπισθοβουλίας. Ἄλλως ἢ σπάθη διαλύσει τὸ ζωτικὸν καὶ σπουδαῖον τοῦτο ἑλληνοτουρκικὸν ζήτημα. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δ' ὑμῶν ἔσται ἡ εὐθυνα καὶ τὸ κρίμα!

Ἐρρωσθε!

Θ. Α. ΠΑΣΧΙΑΔΗΣ.

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΥΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΩ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Εἰς τὴν ἄνω καὶ μέσσην Ἡπειρον, εἶτα πρὸς τὰ ὄρη Γράμμωνα καὶ τὰ Ἀκροκεραύνια ἕως τῆς ἀλύσου τοῦ Πίνδου καὶ κατὰ μῆκος τοῦ Δρυῖνου, ἀπὸ τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τοῦ Ἰονίου μέχρι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἀλλὰ καὶ εἰς νήσους τινὰς καὶ περίξ τῆς Ἀττικῆς καθ' ὁμάδας καὶ σποραδικῶς κατοικοῦσιν οἱ Ἀλβανοί, ἡ ἀρχαία αὕτη πελασγικὴ καὶ ἡράκλειος φυλὴ, οἱ ἀνδρεῖοι οὗτοι καὶ γενναῖοι πρόμαχοι τῆς πατρίου πίστεως καὶ τῶν ἀρχαίων ἠθῶν καὶ ἐθῶν τηρηταὶ καὶ φύλακες πιστοί. Οἱ Ἀλβανοὶ θεωροῦνται εἰκότως πατέρες τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Οἱ Ἀλβανοὶ εἰσιν ἀνάμικτοι τοῖς Σέρβοις μεταξὺ τῶν κοιλάδων Πρισρένης καὶ Ἰπεκίου, Βράνιας καὶ Μητροβίτσης, γείτονες τοῖς Βοσνίοις μεταξὺ Κόλασιν, Ἰβάν καὶ Νόβι Παζάρ, παραπλήσιοι τοῖς Μαυροβουνίοις ἐν τῷ νομῷ Ζέντης καὶ κατὰ μῆκος τῆς Μοράσκας, Κλεμέντης καὶ Ζέμου, πλήσιοι δὲ τοῖς Βουλγάροις πρὸς ἀνατολὰς, τῆς Δίβρης καὶ τοῖς Ἑλληνοβλάχοις πρὸς τὴν Ἀχρίδα, τὴν Μοσχόπολιν, τὸ Βεθυκούχιον καὶ τὸ Βεράτιον (Πουλχεριούπολιν).

Οὗτοι ὡς καιοὶ πλεῖστοι ἀρχαῖοι λαοὶ ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Γάγγου πρὸς τὴν Κασπίαν καὶ τὰ Καυκάσια σχηνώσαντες μεταξὺ Ἰθῆρων καὶ Κασπίας, κατὰ τὴν Διονυσίου Οἴκουμένης Περιήγησιν, Κυκλώπειον καὶ νομάδα καὶ ποιμενικὸν κατ' ἀρχὰς